WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (czwarta izba)
z dnia 25 kwietnia 2007 r. *

W sprawie T-264/04

WWF European Policy Programme, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowane przez R. Haynes, barrister,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez B. Driessena oraz M. Bauera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez E. Montaguti oraz P. Aalto, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 30 kwietnia 2004 r. odmawiającej udzielenia skarżącemu dostępu do określonych dokumentów dotyczących posiedzenia komitetu Rady zwanego „komitetem art. 133" z dnia 19 grudnia 2003 r.,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, I. Wiszniewska-Białecka i E. Moavero Milanesi, sędziowie,

sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 listopada 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, str. 43), który określa zasady, przesłanki

i ograniczenia prawa dostępu do dokumentów tych instytucji i został przyjęty na podstawie art. 255 WE, stanowi:

„1. Każdy obywatel Unii, każda osoba fizyczna lub prawna zamieszkała lub mająca siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów instytucji, zgodnie z zasadami, warunkami i ograniczeniami wytyczonymi w niniejszym rozporządzeniu.

[...]

3. Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej".

2 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1049/2001 przewiduje:

„1. Instytucja odmówi dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

a) interesu publicznego w odniesieniu do:

— [...]

— [...]

— stosunków międzynarodowych,

— finansowej, monetarnej czy ekonomicznej polityki Wspólnoty lub państwa członkowskiego;

b) prywatności i integralności osoby fizycznej, w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Wspólnoty związan[ego] z ochroną danych osobowych.

2. Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

— interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym [dotyczących] własności intelektualnej,

— [...]

chyba że za ujawnieniem przemawia [przeważający] interes publiczny.

3. Dostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję do celów wewnętrznych lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję, może zostać nieudzielony [nie zostanie udzielony], jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia [przeważający] interes publiczny.

Dostęp do dokumentu zawierającego opinie do wykorzystania wewnętrznego jako część rozważań i konsultacji wstępnych w obrębie rzeczonej instytucji nie zostanie udzielony nawet po podjęciu decyzji, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia [przeważający] interes publiczny.

4. W odniesieniu do dokumentów stron [osób] trzecich, instytucja skonsultuje się z tą stroną [osobą] trzecią z zamiarem oceny, czy wyjątek opisany w ust. 1 i 2 może mieć zastosowanie, chyba że jest jednoznaczne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie [powinien lub nie powinien zostać ujawniony].

[...]

6. Jeśli [wymienione] wyjątki dotyczą jedynie części tego dokumentu, pozostałe części dokumentu powinny być ujawnione".

3 Zgodnie z art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001:

„1. Wszelkie wnioski o dostęp do dokumentów będą bezzwłocznie rozpatrzone. Wnioskodawca otrzyma potwierdzenie wpłynięcia wniosku. W ciągu 15 dni

roboczych od daty wpłynięcia wniosku instytucja udzieli dostępu do żądanego dokumentu [...] i zapewni w tym okresie dostęp zgodnie z art. 10 lub, w pisemnej odpowiedzi, poda przyczyny całkowitej lub częściowej odmowy i poinformuje wnioskodawcę o jego prawie do złożenia wniosku potwierdzającego, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. W przypadku całkowitej lub częściowej odmowy, wnioskodawca może w ciągu 15 dni roboczych od daty otrzymania odpowiedzi od instytucji złożyć wniosek potwierdzający, w którym zwróci się do instytucji o ponowne rozpatrzenie jej decyzji".

4 Decyzja Rady 2002/682/WE, Euratom z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie przyjęcia regulaminu Rady (Dz.U. L 230, str. 7, zwanego dalej „regulaminem") stanowi w art. 19:

„1. [Komitet Stałych Przedstawicieli (Coreper) jest odpowiedzialny za przygotowywanie prac Rady i wykonywanie zadań powierzonych mu przez Radę]. [Z]apewnia on spójność polityki i działań Unii oraz czuwa nad przestrzeganiem poniższych zasad i przepisów:

[...]

d) przepisów dotyczących procedury, przejrzystoś[ci] i jakości prac legislacyjnych.

[...]

3. W związku z prowadzeniem określonych powyżej prac przygotowawczych lub badań Coreper może utworzyć lub wyrazić zgodę na utworzenie komitetów lub grup roboczych.

Sekretariat Generalny publikuje i uaktualnia listę organów przygotowawczych. Jedynie komitety i grupy robocze umieszczone na liście mogą odbywać posiedzenia jako organy przygotowawcze Rady".

5 Zgodnie z art. 21 regulaminu:

„Niezależnie od innych przepisów niniejszego Regulaminu prezydencja organizuje posiedzenia różnych komitetów i grup roboczych w taki sposób, aby ich sprawozdania były dostępne przed posiedzeniem Coreperu, na którym mają być one rozpatrywane.

[...]".

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

6 W piśmie z dnia 23 lutego 2004 r. WWF European Policy Programme, stowarzyszenie o celu niezarobkowym prawa belgijskiego, skierowało do Rady na podstawie art. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 wniosek o uzyskanie dostępu do dokumentów dotyczących punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia zastępców członków komitetu, zwanego „komitetem art. 133" (zwanego dalej „komitetem"), z dnia 19 grudnia 2003 r. Punkt ten został zatytułowany „WTO – stały rozwój

i handel po Cancun". Informacje będące przedmiotem wniosku zawarte były, po pierwsze, w przekazanych przez Komisję zastępcom członków dokumentach przygotowawczych i innych danych odnoszących się do tego punktu porządku obrad, które obejmowały, zdaniem skarżącego, między innymi sprawozdanie na temat stanu prowadzonych negocjacji, stanowiska przyjęte przez inne państwa, ocenę rezultatów ówczesnego podejścia Unii Europejskiej i ogólne założenia dotyczące przyszłej strategii, a po drugie — w sprawozdaniach, rezolucjach lub zaleceniach dotyczących tego punktu porządku obrad, sporządzonych w następstwie posiedzenia.

7 Po otrzymaniu omawianego wniosku Rada, zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, przeprowadziła konsultację ze służbami Komisji i, w piśmie z dnia 17 marca 2004 r., udzieliła odpowiedzi na wniosek skarżącego.

8 Co się tyczy części pierwszej tego wniosku, Rada stwierdziła przede wszystkim, że zidentyfikowała notę obejmującą szeroki zakres kwestii dotyczących następstw konferencji z Cancun, wskazującą w jaki sposób należy postępować w sprawach z dziedziny handlu podczas toczących się w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO) wielostronnych negocjacji. Nota ta, opatrzona sygnaturą MD 578/03 (zwana dalej „notą") i zatytułowana „Stały rozwój i handel po Cancun", została sporządzona dla komitetu przez służby Komisji w dniu 10 grudnia 2003 r. Rada wyjaśniła następnie, że zważywszy na charakter i treść noty, należy na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i czwarte rozporządzenia nr 1049/2001 odmówić dostępu do niej z tego powodu, że jej ujawnienie naruszyłoby interesy handlowe Unii Europejskiej, a także byłoby niekorzystne dla jej stosunków gospodarczych z krajami trzecimi, o których mowa w nocie. Wreszcie Rada odmówiła udzielenia częściowego dostępu do noty, uznając, że wyżej wymienione wyjątki mają zastosowanie do całego dokumentu. Udostępniła jednakże skarżącemu komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowany „Rok po światowym szczycie w sprawie stałego rozwoju: wprowadzanie naszych zobowiązań w życie" [COM (2003) 829 końcowy] oraz załącznik do niego, dokument roboczy służb Komisji [SEC (2003) 1471], już dostępne publicznie.

9 Co się tyczy części drugiej wniosku skarżącego, Rada poinformowała, że jej służby nie sporządziły sprawozdań z posiedzeń zastępców członków komitetu.

10 Pismem z dnia 5 kwietnia 2004 r. skarżący złożył na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 wniosek potwierdzający, wnosząc do Rady o weryfikację jej stanowiska w zakresie ujawnienia objętych nim dokumentów, a w szczególności części noty odnoszących się do stałego rozwoju i handlu. Ponadto wniósł o uzyskanie wyjaśnień dotyczących instytucji znajdującej się w posiadaniu sprawozdań z posiedzeń komitetu.

11 W decyzji z dnia 30 kwietnia 2004 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją") Rada potwierdziła odmowę ujawnienia noty, formułując ją w następujący sposób:

„[U]jawnienie przedmiotowego dokumentu byłoby w znacznym stopniu niekorzystne dla międzynarodowych stosunków gospodarczych utrzymywanych przez UE z krajami trzecimi, o których mowa w tym dokumencie i byłoby sprzeczne z interesami handlowymi UE. Nota Komisji dotyczy głównie podjętych przez UE wysiłków służących zaspokojeniu potrzeb i realizacji celów krajów rozwijających się, w celu wzmocnienia wzajemnego wsparcia między środowiskiem a rozwojem za pomocą zwiększenia dostępu do rynku, optymalnego wykorzystania technologii handlowych i popierania inwestycji. Dokument zawiera ponowną ocenę istotnych kwestii z dziedziny handlu i środowiska, a także pogłębioną analizę potrzeb krajów rozwijających się, mające na celu przyczynienie się do dobrego zarządzania sprawami publicznymi w tym kontekście. W tym zakresie dokument ten zawiera niejawne dane analityczne i uwagi dotyczące kierunku przyjętego przez UE w celu wzmocnienia międzynarodowych struktur zarządzających i określenia linii polityki ogólnej UE oraz konkretnych działań w najważniejszych obszarach stosunków

z WTO. Ujawnienie tych danych i uwag byłoby niekorzystne dla stosunków UE z tymi krajami trzecimi oraz poważnie szkodziłoby prowadzonym negocjacjom, w które Wspólnota i jej państwa członkowskie są zaangażowane i wreszcie całej ich polityce gospodarczej.

Mając na względzie powyższe argumenty Rada uznaje, że należy odmówić dostępu do przedmiotowego dokumentu na podstawie art. 4 ust. 1 [lit.] a) tiret trzecie i czwarte rozporządzenia [nr 1049/2001]. Nie jest również możliwe przyznanie częściowego dostępu do dokumentu na podstawie art. 4 ust. 6 [rozporządzenia nr 1049/2001], gdyż wyżej wymienione wyjątki dotyczą całości dokumentu".

12 W zaskarżonej decyzji Rada potwierdziła także, że nie istnieje sprawozdanie z posiedzeń zastępców członków komitetu. Zwróciła przy tym uwagę, że zgodnie z powszechną praktyką, w braku sprawozdań postęp, jaki dokonał się w konkretnej kwestii, odzwierciedlają, w zależności od przypadku, bezpośrednio noty, raporty lub podobne dokumenty, zredagowane po zakończeniu danych posiedzeń. Rada podkreśliła jednakże, że w omawianym przypadku nie znajdowała się w posiadaniu takich dokumentów dotyczących rezultatu posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r. w odniesieniu do punktu pierwszego porządku obrad.

13 W dniu 1 czerwca 2004 r. Komisja w piśmie do Rady przedstawiła swoje stanowisko w przedmiocie wniosku skarżącego. Komisja stwierdziła w nim, że w jej opinii zgodnie z wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, zważywszy na ochronę interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych, nota nie powinna zostać ujawniona. Jako dodatkowy powód odmowy Komisja przywołała także wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 odnoszący się do procesu podejmowania decyzji przez instytucje.

Przebieg postępowania i żądania stron

14 Skarżące stowarzyszenie wniosło niniejszą skargę w piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 30 czerwca 2004 r.

15 W piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 23 listopada 2004 r., Friends of the Earth Ltd, spółka prawa prywatnego z siedzibą w Londynie (Zjednoczone Królestwo), wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania strony skarżącej.

16 W piśmie, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 10 grudnia 2004 r., Komisja wniosła o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

17 Postanowieniem Prezesa czwartej izby Sądu z dnia 14 lutego 2005 r. Komisja została dopuszczona do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta.

18 Postanowieniem Prezesa czwartej izby Sądu z dnia 18 marca 2005 r. wniosek Friends of the Earth Ltd o dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta został odrzucony.

19 Na rozprawie w dniu 8 listopada 2006 r. strony przedstawiły swoje stanowiska i udzieliły odpowiedzi na pytania Sądu.

20 Skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

21 Rada wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

22 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącego kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Komisję.

Co do prawa

23 Skarżący podnosi trzy zarzuty oparte, po pierwsze, na naruszeniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie, w jakim Rada, odmawiając mu dostępu do noty, nie uzasadniła w dostateczny sposób tej odmowy i nieprawidłowo oceniła możliwość przekazania istotnych informacji, po drugie, na naruszeniu art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie, w jakim Rada, odrzucając ewentualność częściowego ujawnienia treści noty, nie zastosowała w sposób prawidłowy zasady proporcjonalności, i po trzecie, na naruszeniu art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie, w jakim Rada naruszyła jego prawo dostępu do dokumentów,

odmawiając udzielenia dostępu do protokołu dotyczącego punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r. lub, w braku protokołu, do informacji w sprawie treści dyskusji przeprowadzonych w toku tego posiedzenia oraz notatek jego uczestników.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001

Argumenty stron

24 Skarżący podnosi, po pierwsze, że Rada nie uzasadniła w dostateczny sposób udzielonej odmowy dostępu do noty, a po drugie, że nieprawidłowo oceniła możliwość jej przekazania.

25 Jeśli chodzi o wymóg dostatecznego uzasadnienia skarżący twierdzi, że zważywszy, iż nota dotyczy WTO, a zwłaszcza stałego rozwoju i handlu, Rada nie wskazała, w jaki sposób ujawnienie treści tak ogólnej mogłoby rzeczywiście wpłynąć niekorzystnie na stosunki międzynarodowe i na politykę gospodarczą Wspólnoty.

26 W odniesieniu do podnoszonej nieprawidłowej oceny możliwości przekazania noty, skarżący przywołuje orzecznictwo Sądu odnoszące się do uprzednio obowiązujących przepisów Rady w zakresie dostępu do dokumentów, podkreślając, że orzecznictwo to ma zastosowanie do decyzji przyjętych na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 i regulaminu, które je zastępuje. W szczególności z wyroku Sądu z dnia 19 października 1995 r. w sprawie T-194/94 Carvel i Guardian Newspapers przeciwko Radzie (Rec. str. II-2765) wynika, że każda odpowiedź na wniosek o udzielenie informacji powinna być wynikiem wyważenia, dla każdego przypadku

oddzielnie, interesu obywatela w uzyskaniu dostępu do danych dokumentów i ewentualnego interesu Rady w utrzymaniu tajemnicy tych dokumentów. Podobnie, każdy powoływany wyjątek powinien być interpretowany restrykcyjnie, a odmowa udzielenia dostępu – należycie uzasadniona. Poza tym Rada nie dowiodła związku między przedmiotem noty a negatywnymi konsekwencjami potencjalnie związanymi z jej ujawnieniem.

27 Skarżący wyprowadza z tego wniosek, że Rada postąpiła nieprawidłowo, nie wyważając poprawnie ścierających się w tym przypadku interesów w ramach przeprowadzonej przez siebie analizy wniosku o dostęp do noty oraz nie uwzględniając odpowiednio uznanego w art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 prawa podstawowego w zakresie dostępu do dokumentów.

28 Rada podnosi, po pierwsze, że uzasadniła swoją decyzję w możliwie najbardziej pełny sposób bez ujawniania treści noty. W celu wykazania możliwie największej przejrzystości w odniesieniu do celów negocjacji przekazała skarżącemu dwa dokumenty Komisji, które dostarczają bardziej obszernych informacji na temat tych celów.

29 W tym względzie Komisja zwraca uwagę, że w zaskarżonej decyzji Rada opisała treść noty we właściwy i dostatecznie szczegółowy sposób, wyjaśniając dlaczego dostęp do jej treści jest objęty odstępstwem. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w tej dziedzinie takie uzasadnienie należy uznać za wystarczająco jasne dla umożliwienia skarżącemu zrozumienia powodów, dla których Rada nie udzieliła mu dostępu do noty, a Sądowi – przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

30 Po drugie, Rada wyjaśnia, że nota mówi o sposobie, w jaki Wspólnota powinna prowadzić negocjacje w ramach WTO w dziedzinie handlu i środowiska w toku rundy Doha. Dokładniej rzecz ujmując, nota zawiera niejawne dane analityczne i uwagi dotyczące kierunku przyjętego przez Wspólnotę w celu wzmocnienia

międzynarodowych struktur zarządzających, w tym dane dotyczące zaspokojenia potrzeb i realizacji celów krajów rozwijających się. Określa ona również linię polityki ogólnej Wspólnoty oraz konkretne działania w najważniejszych obszarach jej stosunków z WTO. Rada uściśliła na rozprawie, że chodzi tu o notę informacyjną w przedmiocie stanu zaawansowania negocjacji, przedstawiającą z jednej strony stanowiska przyjęte przez kraje trzecie, a z drugiej strony możliwości otwarte przed Wspólnotą.

31 Ujawnienie noty byłoby niekorzystne dla stosunków łączących Wspólnotę z krajami trzecimi, o których mowa w nocie oraz poważnie szkodziłoby pozycjom negocjacyjnym Wspólnoty i jej państw członkowskich w ramach WTO, a w konsekwencji całej ich polityce gospodarczej.

32 Rada podkreśla delikatny kontekst tych negocjacji, napotkany opór i trudności w osiągnięciu porozumienia zobrazowane przez niepowodzenie negocjacji podczas konferencji ministerialnej WTO w Cancun we wrześniu 2003 r. Wobec powyższego ujawnienie noty, która opisuje różne otwarte przed Wspólnotą możliwości i zawiera propozycję podejścia, jakie powinna ona przyjąć w toku tych negocjacji, a także ocenę stanowisk innych stron negocjacji, poważnie naruszyłoby margines negocjacyjny potrzebny instytucjom Wspólnoty w celu doprowadzenia złożonych negocjacji w ramach WTO do owocnego zakończenia. W tym zakresie skarżący sam przyznał, że nie należy ujawniać publicznie, z racji jej istoty, taktyki negocjacyjnej.

33 Na tej podstawie Rada wyprowadza wniosek, że należy odmówić dostępu do noty zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i czwarte rozporządzenia nr 1049/2001 w celu ochrony interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych oraz finansowej, monetarnej lub gospodarczej polityki Wspólnoty.

34 Wreszcie Rada, popierana przez Komisję, zwraca uwagę, że w niniejszym przypadku nie była zobowiązana do wyważenia konieczności utrzymania poufności noty i interesu skarżącego w uzyskaniu dostępu do noty. Mimo że art. 4 ust. 2—4 rozporządzenia nr 1049/2001 wymaga dokonania wyważenia zgodnie z orzecznictwem w tej dziedzinie, nie odnosi się to jednak do ust. 1 tego artykułu. Nie można zakładać, że chodzi o zwykłe pominięcie ze strony ustawodawcy. Przeciwnie, był to wyraźny wybór, uzasadniony znaczeniem interesów wymagających ochrony. Tezę tę potwierdza włączenie do art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątku dotyczącego ochrony życia prywatnego i integralności osoby fizycznej, w szczególności w odniesieniu do ustawodawstwa Wspólnoty związanego z ochroną danych osobowych.

35 Zresztą, zdaniem Rady, nawet zakładając, że wszystkie przewidziane w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątki muszą być interpretowane w sposób ścisły, nie można jednakże przyjąć, że należy je rozumieć jako pozbawione skuteczności. Skoro przesłanki określone w art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 zostały spełnione, Rada była zobowiązana do zastosowania tego przepisu i udzielenia odmowy dostępu do noty.

Ocena Sądu

36 Jeśli chodzi o zarzucane niedostateczne uzasadnienie zaskarżonej decyzji należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, ciążący na instytucji obowiązek uzasadnienia decyzji odmawiającej udzielenia dostępu do dokumentu służy zapewnieniu zainteresowanemu wskazówek wystarczających do oceny zasadności decyzji lub ewentualnie istnienia uchybienia pozwalającego zakwestionować jej ważność, a sądowi wspólnotowemu zapewnia możliwość przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem tej decyzji. Zakres tego obowiązku zależny jest od

charakteru rozpatrywanego aktu i okoliczności, w jakich został wydany (zob. wyrok Sądu z dnia 17 marca 2005 r. w sprawie T-187/03 Scippacercola przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1029, pkt 66 i powołane tam orzecznictwo).

37 W niniejszym przypadku, w zaskarżonej decyzji Rada przedstawiła w sposób szczegółowy motywy udzielonej odmowy, podając informacje, które pozwalają zrozumieć przedmiot noty i powody, dla których jej ujawnienie mogło naruszyć interes publiczny w odniesieniu do stosunków międzynarodowych oraz finansowej, monetarnej lub gospodarczej polityki Wspólnoty. Jak słusznie zauważa Rada, nie jest możliwe podanie wszystkich informacji uzasadniających brak możliwości przekazania noty bez ujawnienia jej treści i w konsekwencji bez pozbawienia wyjątku jego zasadniczego celu. Wynika z tego, że argument skarżącego, zgodnie z którym Rada nie uzasadniła w dostateczny sposób udzielonej odmowy, nie może zostać przyjęty, jako że uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji jest wystarczająco jasne dla umożliwienia skarżącemu zrozumienia powodów, dla których Rada nie udzieliła mu dostępu do noty, a Sądowi – przeprowadzenia kontroli zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

38 Co się tyczy oceny możliwości przekazania noty i odmowy dostępu do niej na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i czwarte rozporządzenia nr 1049/2001, należy stwierdzić, iż rozporządzenie nr 1049/2001 przejmuje co do zasady brzmienie uprzednio obowiązujących przepisów w odniesieniu do zakresu wyjątków od prawa dostępu do dokumentów.

39 Zgodnie z orzecznictwem dotyczącym tych przepisów publiczny dostęp do dokumentów instytucji stanowi zasadę prawną, a możliwość odmowy jest wyjątkiem od tej zasady. Co za tym idzie, podstawy odmowy muszą być interpretowanie i stosowane w sposób zawężający, tak aby nie uniemożliwić stosowania tej zasady. Ponadto instytucja ma obowiązek zbadać, w odniesieniu do każdego dokumentu objętego wnioskiem o udzielenie dostępu, czy w świetle informacji, którymi ta

instytucja dysponuje, ujawnienie dokumentu może rzeczywiście naruszyć jeden z aspektów interesu publicznego, chronionego przez wyjątki zezwalające na odmowę dostępu. Aby wyjątki te znalazły zastosowanie, ryzyko naruszenia interesu publicznego musi więc być w sposób rozsądny możliwe do przewidzenia, a nie czysto hipotetyczne (zob. wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie T-211/00 Kuijer przeciwko Radzie, Rec. str. II-485, pkt 55 i 56 oraz powołane tam orzecznictwo).

40 Z orzecznictwa wynika również, że instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania przy dokonywaniu analizy ewentualności naruszenia interesu publicznego przez udzielenie dostępu do dokumentu, a w związku z tym dokonywana przez Sąd kontrola zgodności z prawem wydawanych przez instytucje decyzji odmawiających dostępu do dokumentów ze względu na bezwzględnie obowiązujące wyjątki związane z interesem publicznym musi zostać ograniczona do kontroli przestrzegania zasad postępowania i obowiązku uzasadnienia, materialnej prawdziwości stanu faktycznego, jak również braku oczywistych błędów w ocenie stanu faktycznego i nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 19 lipca 1999 r. w sprawie T-14/98 Hautala przeciwko Radzie, Rec. str. II-2489, pkt 71 i 72 oraz ww. w pkt 39 wyrok w sprawie Kuijer przeciwko Radzie, pkt 53).

41 W odniesieniu do oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, który zdaniem skarżącego miał mieć miejsce, należy stwierdzić, że Rada odmówiła udzielenia dostępu do noty, aby nie ryzykować zakłócenia negocjacji, które toczyły się w tamtym okresie w delikatnym kontekście, charakteryzującym się oporem napotkanym zarówno ze strony krajów rozwijających się, jak i krajów rozwiniętych oraz trudnościami w osiągnięciu porozumienia zobrazowanymi przez niepowodzenie negocjacji podczas konferencji ministerialnej WTO w Cancun we wrześniu 2003 r. Zatem uznając, iż ujawnienie tej noty mogłoby być niekorzystne dla stosunków z krajami trzecimi, o których w niej mowa, oraz naruszyłoby margines negocjacyjny Wspólnoty i jej państw członkowskich niezbędny do doprowadzenia tych negocjacji do końca, Rada nie popełniła oczywistego błędu w ocenie i mogła przyjąć, że przekazanie noty wiązałoby się z ryzykiem naruszenia interesu publicznego w odniesieniu do finansowej, monetarnej lub gospodarczej polityki Wspólnoty, które było w sposób rozsądny możliwe do przewidzenia, a nie czysto hipotetyczne.

42 Z powyższego wynika, że Rada, po pierwsze, w dostateczny sposób uzasadniła swoją decyzję odmawiającą udzielenia dostępu do noty, a po drugie — nie naruszyła przewidzianych w art 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i czwarte rozporządzenia nr 1049/2001 przesłanek stosowania wyjątków od publicznego dostępu do dokumentów.

43 Wniosków tych nie podważają argumenty skarżącego dotyczące konieczności wyważenia jego interesu w dostępie do noty oraz interesu Rady w jej nieprzekazaniu.

44 Przewidziane w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątki od prawa dostępu do dokumentów mają charakter bezwzględnie obowiązujący, skutkiem czego instytucje są zobowiązane do odmówienia dostępu do dokumentów objętych tymi wyjątkami, jeśli zostanie udowodnione, że zachodzą okoliczności uzasadniające ich zastosowanie (zob. analogicznie wyrok Sądu z dnia 5 marca 1997 r. w sprawie T-105/95 WWF UK przeciwko Komisji, Rec. str. II-313, pkt 58). Różnią się zatem od przewidzianych w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątków dotyczących interesu instytucji w zachowaniu tajemnicy ich obrad, przy stosowaniu których instytucje dysponują swobodnym uznaniem pozwalającym im wyważyć interes w postaci zachowania tajemnicy ich obrad oraz interes obywatela w uzyskaniu dostępu do dokumentów (zob. analogicznie ww. w pkt 26 wyrok w sprawie Carvel i Guardian Newspapers przeciwko Radzie, pkt 64 i 65).

45 Jako że wyjątki będące przedmiotem sporu objęte są zakresem art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, Rada nie była w niniejszym przypadku zobowiązania do wyważenia ochrony interesu publicznego i interesu skarżącego w uzyskaniu dostępu do noty.

46 Wobec powyższego zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001

Argumenty stron

47 Skarżący podnosi, co do zasady, że dokonując oceny możliwości częściowego ujawnienia noty, Rada nie zastosowała w sposób prawidłowy zasady proporcjonalności.

48 Rada odpowiada, że zgodnie z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 i orzecznictwem istniejącym w tej dziedzinie zbadała ewentualność częściowego ujawnienia noty, przeprowadzając również konsultacje w tym zakresie z Komisją, która opracowała notę. Na podstawie tego badania Rada przyjęła, że wyjątki, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i czwarte rozporządzenia nr 1049/2001, mają zastosowanie do całej noty i że w związku z tym udzielenie częściowego dostępu do noty nie jest możliwe. Poza tym przedstawienie dalszych uściśleń bez ujawnienia treści noty byłoby dla Rady zadaniem trudnym.

49 W trakcie rozprawy Rada wyjaśniła, że przedmiotowy dokument miał charakter kompaktowy i został sporządzony w celu udzielenia ekspertom z tej dziedziny informacji na temat poszczególnych kwestii dotyczących trwających negocjacji i nie zawierał informacji ogólnych, które mogły zostać wyodrębnione i ujawnione. Zatem zarówno dane analityczne, jak i uwagi zawarte w nocie są niejawne.

Ocena Sądu

50 Z samego brzmienia art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika, że instytucja ma obowiązek zbadać, czy należy udzielić częściowego dostępu do dokumentów objętych wnioskiem o jego udzielenie, ograniczając ewentualną odmowę wyłącznie do danych objętych odpowiednimi wyjątkami. Instytucja musi udzielić takiego częściowego dostępu, jeżeli zamierzony przez nią cel, którego osiągnięcie miała zapewnić instytucji odmowa dostępu do dokumentu, może zostać spełniony za pomocą nieujawnienia przez nią fragmentów, które mogłyby naruszyć chroniony interes publiczny (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie C-353/99 P Rada przeciwko Hautali, Rec. str. I-9565, pkt 29).

51 W niniejszym przypadku z zaskarżonej decyzji wynika, i zostało to też potwierdzone na rozprawie, że Rada zbadała ewentualność częściowego ujawnienia noty, w odniesieniu do którego przeprowadziła również — zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 - konsultacje z Komisją. Na podstawie tego badania Rada przyjęła, że takie częściowe ujawnienie w rozumieniu art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 nie było możliwe z tego względu, że wyjątki, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1049/2001, odnosiły się do całej noty. Stanowisko takie wyraziła również w swej korespondencji z Radą, a zwłaszcza w piśmie z dnia 1 czerwca 2004 r. Komisja, będąca autorem noty.

52 Rada uzasadniła swoją odmowę udzielenia częściowego dostępu do noty okolicznością, że nota zawiera wyłącznie dane analityczne i uwagi dotyczące stanowisk różnych partnerów Wspólnoty w negocjacjach prowadzonych w ramach WTO oraz opcji negocjacyjnych otwartych przed wspólnotowymi negocjatorami, których ujawnienie poważnie szkodziłoby prowadzeniu będących w toku negocjacji. Dodała również, że nota została sporządzona w celu udzielenia informacji ekspertom, takim jak członkowie komitetu.

53 Z zaskarżonej decyzji wynika zatem, że – zważywszy na okoliczność, iż punkt pierwszy porządku obrad posiedzenia komitetu dotyczył analizy stanu negocjacji w ramach WTO oraz fakt, iż w tym celu nota została uprzednio przekazana członkom komitetu – cała treść noty powinna zostać uznana za niejawną, a co za tym idzie, jest w całości objęta względami interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych i polityki gospodarczej Wspólnoty, chronionego na mocy wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie i czwarte rozporządzenia nr 1049/2001.

54 Należy z tego wyciągnąć wniosek, że odmawiając skarżącemu udzielenia częściowego dostępu do noty, Rada nie zastosowała w sposób nieprawidłowy art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

55 Wobec powyższego zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001

56 Zarzut ten składa się z trzech części. Część pierwsza odnosi się do udzielonej przez Radę odmowy dostępu do protokołu dotyczącego punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r., uzasadnionej nieistnieniem takiego protokołu. Część druga odnosi się do udzielonej przez Radę odmowy udostępnienia skarżącemu, w braku protokołu, informacji na temat treści dyskusji w przedmiocie punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r. w formie, która może być rozpowszechniana. Część trzecia odnosi się do udzielonej przez Radę odmowy dostępu do notatek uczestników tego posiedzenia.

W przedmiocie części pierwszej, odnoszącej się do udzielonej przez Radę odmowy dostępu do protokołu dotyczącego punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r., uzasadnionej nieistnieniem takiego protokołu

— Argumenty stron

57 Skarżący utrzymuje, że rozporządzenie nr 1049/2001 ma zastosowanie do dokumentów sporządzonych i przechowywanych przez komitet. Zgodnie z art. 21 regulaminu muszą istnieć sprawozdania z posiedzeń komitetu w składzie zastępców członków lub pełnoprawnych członków, zważywszy na jego status komitetu przygotowawczego Rady.

58 Brak jakiegokolwiek protokołu posiedzenia komitetu jest sprzeczny z przywołaną w preambule rozporządzenia nr 1049/2001 oraz art. 19 regulaminu zasadą przejrzystości, a także z zasadą dobrej administracji. Prawo dostępu do dokumentów, zagwarantowane w art. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, byłoby całkowicie pozbawione sensu, gdyby instytucje nie dokonywały zapisu informacji w formie umożliwiającej ich publiczne rozpowszechnianie. Na instytucjach ciąży obowiązek dokonywania zapisu informacji, w szczególności jeśli pochodzą one z obrad jednego z komitetów, którego racja bytu polega objaśnianiu procesu decyzyjnego Rady i Komisji.

59 Rada podkreśla, że nie został sporządzony żaden protokół tego posiedzenia i że nie istnieje żaden przepis nakazujący sporządzenie takiego dokumentu. Biorąc pod uwagę liczbę posiedzeń organizowanych w Radzie, konsekwencje takiego obowiązku byłyby w sposób oczywisty nie do przyjęcia, a jego poszanowanie nie byłoby możliwe.

60 Rada przywołuje orzecznictwo, zgodnie z którym, jeżeli dana instytucja stwierdza, że konkretny dokument, o dostęp do którego wnoszono, nie istnieje, jest to równoznaczne z domniemaniem jego nieistnienia, a to domniemanie zwykłe może zostać obalone na podstawie zarzutów opartych na istotnych i zgodnych przesłankach. Poza tym, w niniejszym przypadku, wyrażone przez skarżącego wątpliwości co do braku protokołu posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r. oparte były na błędnej wykładni regulaminu.

— Ocena Sądu

61 Powoływanie się przez instytucje na nieistnienie dokumentów w celu uniknięcia stosowania rozporządzenia nr 1049/2001 byłoby sprzeczne z wynikającym z tego rozporządzenia wymogiem przejrzystości. Skuteczne wykonywanie prawa dostępu do dokumentów oznacza, że dane instytucje muszą, w możliwie najszerszym zakresie oraz w sposób przewidywalny i pozbawiony arbitralności, sporządzać i przechowywać dokumenty dotyczące ich działalności.

62 Z tytułu punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r. wynika, i zostało to też potwierdzone na rozprawie, że celem tego punktu było udzielenie członkom komitetu informacji na temat stanu negocjacji w ramach WTO. Charakter czysto informacyjny tego punktu posiedzenia oraz okoliczność, że nie wymagał on żadnego szczególnego środka w celu wprowadzenia go w życie tłumaczą, dlaczego opracowanie protokołu nie zostało uznane za konieczne oraz dlaczego punkt ten nie został opisany w dokumencie stanowiącym jego streszczenie lub innym późniejszym dokumencie komitetu.

63 Wobec powyższego nie można również przyjąć, że Rada, nie sporządzając protokołu tego punktu posiedzenia, postąpiła w sposób arbitralny lub nieprzewidywalny. Tym samym nie można uznać, że Rada, powołując się na nieistnienie takiego protokołu,

naruszyła przewidziane przez rozporządzenie nr 1049/2001 prawo dostępu do dokumentów przysługujące skarżącemu.

64 W konsekwencji część pierwszą zarzutu trzeciego należy oddalić.

W przedmiocie części drugiej, odnoszącej się do udzielonej przez Radę odmowy udostępnienia skarżącemu, w braku protokołu, informacji na temat treści dyskusji w przedmiocie punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r.

— Argumenty stron

65 Skarżący podkreśla, że nawet jeśli – zgodnie ze stanowiskiem Rady - nie istniał żaden protokół posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r. w rozumieniu przyjętym przez Komisję w jej piśmie z dnia 1 czerwca 2004 r., Rada powinna była udzielić mu dostępu do informacji na temat treści dyskusji prowadzonych w toku tego posiedzenia.

66 Skarżący twierdzi, po pierwsze, że informacje na temat treści dyskusji powinny były zostać zapisane w formie, która może być rozpowszechniana w celu nadania istoty prawu dostępu do dokumentów, które należy rozumieć jako prawo dostępu do informacji w świetle zasady przejrzystości oraz ww. w pkt 50 wyroku w sprawie Rada przeciwko Hautali, w którym Trybunał w sposób wyraźny odrzucił argument Rady, zgodnie z którym prawo to obejmuje wyłącznie dostęp do dokumentów, a nie dostęp do danych w nich zawartych.

67 Prawo dostępu do dokumentów, rozumiane jako prawo dostępu do informacji, jest szczególnie istotne w dziedzinie ochrony środowiska, na mocy podpisanej przez Wspólnotę konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska. Projekt rozporządzenia dotyczącego zastosowania jej postanowień do instytucji Wspólnoty, który – jak zostało uściślone na rozprawie – stał się później rozporządzeniem (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, str. 13), zawierał odniesienie do rozporządzenia nr 1049/2001 w zakresie dostępu do informacji dotyczącej środowiska, która była zdefiniowana jako „informacj[a] w formie pisemnej, wizualnej, dźwiękowej, elektronicznej lub w innej formie materialnej". Jest zatem jasne, że rozporządzenie nr 1049/2001 ma zastosowanie ogólnie do informacji, a nie tylko do dokumentów.

68 Po drugie, skarżący podnosi, że aby zagwarantowane przez wspólnotowy porządek prawny prawo dostępu do informacji uzyskało pełną skuteczność, informacja, do której dana osoba ma prawo dostępu, powinna być podana we właściwej formie, i nawet jeśli dokument, w którym jest ona zapisana nie może zostać udostępniony, musi ona zostać zredagowana na podstawie tego oryginalnego dokumentu lub stanowić wyciąg z niego, jego streszczenie lub parafrazę.

69 Rada wskazuje, po pierwsze, że nie istnieje obowiązek dokonywania zapisu informacji, takich jak treść dyskusji prowadzonych na posiedzeniach komitetu, w celu późniejszego ich udostępnienia. Dokonana przez skarżącego wykładnia prawa dostępu do dokumentów jako prawa do informacji wynika bowiem z błędnego rozumienia rozporządzenia nr 1049/2001 oraz orzecznictwa.

70 Tak więc, z przepisów rozporządzenia nr 1049/2001, a zwłaszcza z jego tytułu, art. 2 ust. 3, art. 3, 10 ust. 3 oraz art. 11 i 14 wynika, że rozporządzenie znajduje

zastosowanie do istniejących dokumentów, czyli dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez instytucje i pozostających w ich posiadaniu.

71 Podobnie, ww. w pkt 50 wyrok w sprawie Rada przeciwko Hautali rozstrzyga jedynie kwestię tego, czy należy przyznać częściowy dostęp do dokumentu już istniejącego. Brak jest w orzecznictwie potwierdzenia tezy, że na instytucjach ciąży obowiązek sporządzenia sprawozdania ze wszystkich posiedzeń, jakie organizują.

72 Wniosku tego nie może podważyć twierdzenie skarżącego, zgodnie z którym zastosowanie znajduje na podstawie konwencji z Aarhus zasada dostępu do informacji w sprawach dotyczących środowiska, gdyż w chwili przyjęcia zaskarżonej decyzji nie obowiązywały ani konwencja z Aarhus, ani rozporządzenie w sprawie zastosowania jej postanowień. Ponadto ustanowione w niej pojęcie informacji dotyczącej środowiska nie obejmuje obrad komitetu ze względu na ich ustny charakter, a żaden z tych dwóch aktów prawnych nie nakłada na komitet obowiązku sporządzania protokołów jego posiedzeń.

73 Co więcej, z decyzji Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich wynika, że instytucja nie jest zobowiązana do udostępniania dokumentów zgodnie z rozporządzeniem nr 1049/2001, jeżeli nie istnieje żaden dokument, do którego może zostać udzielony dostęp.

74 Po drugie, Rada zauważyła, że protokoły nie należą – odmiennie niż utrzymuje skarżący – do dokumentów stanowiących streszczenie innych dokumentów, lecz są to raczej dokumenty zawierające streszczenie przeprowadzonych ustnie dyskusji. Skarżący myli się zatem twierdząc, że elementy niezbędne do sporządzenia protokołu są dla Rady łatwo dostępne.

— Ocena Sądu

75 Należy przede wszystkim przypomnieć zakres zastosowania rozporządzenia nr 1049/2001, które zgodnie z jego art. 2 ust. 3 znajduje zastosowanie wyłącznie do „dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu".

76 Następnie należy zwrócić uwagę, iż z orzecznictwa wynika, że pojęcia dokumentu i informacji powinny zostać rozróżnione. Prawo publicznego dostępu do dokumentu instytucji dotyczy wyłącznie dokumentów, a nie informacji rozumianych w sposób bardziej ogólny i nie nakłada na instytucje obowiązku udzielenia odpowiedzi na każdy wniosek jednostki o przekazanie jej informacji (zob. analogicznie postanowienie Sądu z dnia 27 października 1999 r. w sprawie T-106/99 Meyer przeciwko Komisji, Rec. str. II-3273, pkt 35 i 36). Prawdą jest, że z ww. w pkt 50 wyroku w sprawie Rada przeciwko Hautali wynika, iż decyzja Rady 93/731/WE z dnia 20 grudnia 1993 r. dotycząca publicznego dostępu do dokumentów Rady (Dz.U. L 340, str. 43), która obowiązywała przed wejściem w życie rozporządzenia nr 1049/2001, obejmowała nie tylko dokumenty znajdujące się w posiadaniu instytucji jako takie, lecz również dane zawarte w tych dokumentach (pkt 23 wyroku). Jednakże dostęp do danych w rozumieniu tego wyroku może zostać przyznany wyłącznie wtedy, gdy są one zawarte w dokumentach, co zakłada istnienie tych dokumentów.

77 W niniejszym przypadku, w braku protokołu lub innych dokumentów odnoszących się do punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia komitetu z dnia 19 grudnia 2003 r., Rada nie miała obowiązku udzielenia skarżącemu informacji na temat treści tego punktu posiedzenia.

78 W konsekwencji Rada nie naruszyła przysługującego skarżącemu prawa dostępu do dokumentów, uznanego przez rozporządzenie nr 1049/2001, odmawiając mu

udzielenia informacji na temat treści dyskusji w przedmiocie punktu pierwszego porządku obrad posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r., gdyż nie istniały one w formie dokumentu, który może być rozpowszechniany.

79 Stwierdzenia tego nie podważają argumenty skarżącego dotyczące konwencji z Aarhus lub projektu rozporządzenia w sprawie zastosowania jej postanowień, zważywszy że — jak słusznie podkreśla Rada - w chwili przyjęcia zaskarżonej decyzji nie obowiązywały ani konwencja z Aarhus, ani rozporządzenie w sprawie zastosowania jej postanowień.

80 W konsekwencji część drugą zarzutu trzeciego należy oddalić.

W przedmiocie części trzeciej, odnoszącej się do udzielonej przez Radę odmowy dostępu do notatek uczestników posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r.

— Argumenty stron

81 Skarżący podkreśla, po pierwsze, że notatki członków komitetu i Komisji dotyczące dyskusji prowadzonych w ramach komitetu nie są wyłączone z zakresu zastosowania rozporządzenia nr 1049/2001 i z tego względu muszą być publicznie dostępne, z zastrzeżeniem zastosowania określonego w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątku dotyczącego wewnętrznych obrad.

82 Skarżący podnosi, po drugie, że jego wniosek o uzyskanie informacji był sformułowany w sposób wystarczająco szeroki by obejmować notatki dotyczące dyskusji prowadzonych w ramach komitetu i że przyjęta przez Komisję restrykcyjna

wykładania pojęcia „protokół" nie jest w żadnym wypadku uzasadniona. Co za tym idzie, notatki członków komitetu i Komisji powinny być ujawnione, przy czym wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, jako wyjątek od ogólnego obowiązku, powinien być przedmiotem ścisłej wykładni. Sąd zresztą odrzucił już argument, zgodnie z którym ujawnienie treści wewnętrznych obrad komitetu jednoznacznie szkodzi ich sprawnemu przebiegowi i skuteczności.

83 Rada wskazuje, że brak jej wiedzy na temat tego, czy delegacje krajowe lub Komisja sporządziły wewnętrzne notatki i w jakiej formie. Notatki te, przeznaczone wyłącznie do użytku wewnętrznego danego państwa członkowskiego lub Komisji, nie zostały przekazane Radzie. W konsekwencji, jako że nie znajdują się one w posiadaniu Rady, notatki te nie są objęte zakresem zastosowania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

84 Rada twierdzi ponadto, że skarżący w replice znacząco zmienił swą argumentację w odniesieniu do zarzutu dotyczącego jego wniosku o uzyskanie dostępu do protokołu posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r., utrzymując, że Rada, nie udzielając mu dostępu do notatek wewnętrznych Komisji i delegacji państw członkowskich naruszyła rozporządzenie nr 1049/2001. Rada podkreśla w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem decyzja w przedmiocie wniosku potwierdzającego zakreśla przedmiot postępowania sądowego. Tymczasem z wniosku potwierdzającego wynika, że skarżący nie zwrócił się do Rady o udostępnienie mu tych notatek wewnętrznych Komisji i delegacji państw członkowskich. Biorąc pod uwagę fakt, że Rada nie odmówiła w zaskarżonej decyzji dostępu do tych dokumentów, nie ma obowiązku wypowiadać się w przedmiocie argumentów przedstawionych przez skarżącego w tym zakresie.

— Ocena Sądu

85 Należy stwierdzić, że żadne z dwóch pism leżących u podstaw zaskarżonej decyzji nie zawierało skierowanego do Rady wniosku skarżącego o udzielenie dostępu do

notatek uczestników posiedzenia z dnia 19 grudnia 2003 r. Tym samym zaskarżona decyzja nie dotyczy dostępu do notatek uczestników tego posiedzenia. Zważywszy, po pierwsze, że jeżeli do sądu wspólnotowego została wniesiona skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Rady odmawiającej udzielenia dostępu do dokumentów, sąd ten przeprowadza zgodnie z art. 230 WE kontrolę zgodności z prawem tylko tej decyzji, a po drugie, że zaskarżona decyzja nie odnosi się do wniosku o udzielenie dostępu do wewnętrznych notatek Komisji i delegacji państw członkowskich, argumenty skarżącego dotyczące dostępu do tych notatek nie mogą w konsekwencji zostać przyjęte.

86 W każdym razie, nawet gdyby uznać, że wniosek skarżącego należy rozumieć jako obejmujący również dostęp do wewnętrznych notatek Komisji i delegacji państw członkowskich, notatek tych Rada nie otrzymała i nie są one przechowywane przez nią, a zatem nie mogą zostać przekazane przez Radę zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

87 W konsekwencji należy oddalić część trzecią zarzutu trzeciego oraz cały ten zarzut.

88 Z całości powyższych rozważań wynika, że skargę należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

89 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy – zgodnie z żądaniem Rady – obciążyć go jego własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Radę.

90 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Sądu instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Komisja pokryje zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Skarżący pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę.

3) Komisja pokrywa własne koszty.

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 kwietnia 2007 r.

Sekretarz Prezes

E. Coulon H. Legal